

JAKAB LEVELE

3-5.

Jakab óvva int attól, hogy bárki pusztán szereplésvágytól hajtva kezdje tanítani Isten Igéjét.

Testvéreim, ne legyetek sokan tanítók, hiszen tudjátok, hogy súlyosabb ítéletben lesz részünk.

Isten Igéjének tanítása hatalmas felelősséggel jár, mert amikor kiállunk az emberek elé, akkor felelősek vagyunk azért, hogy pontosan az Igét tanítsuk. Ha nem ezt tesszük, akkor azokért az emberekért, akik ennek nyomán tévútra kerülnek, mi leszünk a felelősek. Bármilyen más témában tanítasz, amelyről esetleg később kiderül, hogy tévedés, az nem számít; ha viszont Isten Igéjét helytelenül tanítod, akkor ennek következménye hallgatód szempontjából jelentős.

Ez oknál fogva mindig óvatosan járok el, és lehetőség szerint a saját véleményemet igyekszem mellőzni a tanítás alkalmával. Az emberek sokszor elvárják, hogy találgatásokba bocsátkozzunk egy-egy témával kapcsolatban, de ezt nagyon kockázatosnak tartom. Nagyon veszélyes dolog, ha a Bibliát egy előre eldöntött szemszögből közelítjük meg, és ezt a nézőpontot próbáljuk igazolni. Ez esetben amikor olyan igeversekhez érek, amelyek látszólag ellentmondanak a nézőpontomnak, akkor ezeket megpróbálom félremagyarázni. Ez nagyon veszélyes, és helytelennek tartom Isten Igéjének eltorzítását. Szerintem azt a lehető legtisztábban kell átadnunk a tanítás során.

Jakab itt figyelmeztet minket arra, hogy ha a tanítás felelősségét vesszük magunkra, akkor egy napon ezzel Isten előtt el kell számolnunk. A Biblia figyelmeztet arra, hogy óvakodjunk Isten Igéjének gondatlan kezelőitől.

Mert sokat vétkezünk mindnyájan: de ha valaki beszédében nem vétkezik, az tökéletes ember, meg tudja fékezni az egész testét.

Ha a lovak szájába zablát vetünk, hogy engedelmeskedjenek nekünk, egész testüket irányíthatjuk.

Íme, a hajókat, bármilyen nagyok, és bármilyen erős szelek hajtják is őket, egy egész kis kormányrúddal oda lehet irányítani, ahova a kormányos akarja.

Ugyanígy a nyelv is milyen kicsi testrész, mégis nagy dolgokkal kérkedik. Íme, egy parányi tűz milyen nagy erdőt felgyújthat:

A nyelvről szólva Jakab egy olyan területhez ér, ahol sokan nehézségekkel küzdünk. A nyelv hatalmas áldásokat ill. hatalmas nyomorúságot tartogat. Használhatjuk a nyelvünket mások áldására, bátorítására és építésére, de használhatjuk a tönkretételükre is.

Jakab a lovak zablájához hasonlítja a nyelvet, mivel ez egy kis dolog, de ugyanakkor - akárcsak a ló esetében - hatalmas dolgokat lehet vele megmozgatni. A hajó kormánya is egy igen kis része a hajónak, mégis képes megfordítani azt a hatalmas alkotmányt.

A nyelvünk bizonyos értelemben az egész életünket uralhatja - főleg ha mi magunk nem vagyunk képesek uralkodni felette.

a nyelv is tűz, a gonoszság egész világa. Olyan a nyelv tagjaink között, hogy egész testünket beszenyezi, és lángba borítja egész életünket, miközben maga is lángba borul a gyehenna tüzétől.

Mindenfajta vadállat és madár, csúszómászó és tengeri állat megszelídíthető: meg is szelídíti az ember;

Érdekes, hogy az ember milyen sokféle teremtményt volt képes megszelídíteni. Láttunk már megszelídített oroszlánokat is a cirkuszban, beszélő madarakat, táncoló kígyókat; még értelmes dolgokat művelő halakkal is találkozunk. Az ember a természet vadjait meg tudta szelídíteni, csak egy dolgot nem képes uralni – a saját nyelvét.

a nyelvet azonban az emberek közül senki sem tudja megszelídíteni, fékezhetetlenül gonosz az, telve halálos méreggel.

Jézus egyszer azt mondta ezzel kapcsolatban, hogy *„nincs semmi, ami kívülről jutva az emberbe tisztátalanná tehetné őt; hanem ami kijön az emberből, az teszi tisztátalanná ... Mert amivel csordultig van a szív, azt szólja a száj”*. Ez nem sok jót mond el a szívünkről, mert a száj az ember szívének szószólója. Az ember a nyelvével árulja el, hogy mi van legbelül, és ettől sokszor megrémülök.

Ezzel áldjuk az Urat és Atyát

Isten dicsőítése a nyelv legcsodálatraméltóbb képessége.

és ezzel átkozzuk az Isten hasonlatosságára teremtett embereket:

ugyanabból a szájból jön ki az áldás és az átok. Testvéreim, nem kellene ennek így lennie.

Vajon a forrás ugyanabból a nyílásból árasztja-e az édes és a keserű vizet?

Avagy teremhet-e, testvéreim, a füge olajbogyót, és a szőlő fűgét? Sós forrás sem adhat édes vizet!

Ellentmondás és következetlenség van a nyelvünkben, és ezáltal minden mástól különbözik - ugyanazzal a szájjal dicsérjük Istent, majd förtelmes átkokat szórunk az emberekre. Istenem, segíts, hogy annyira átadjuk magunkat a Léleknek, hogy az képes legyen megtenni azt, amit mi magunk nem tudunk – fékezze meg a nyelvünket.

Nagyon sok dolgot mondtam már mérgemben, amit nagyon megbántam, és annyira szeretném ezeket a szavakat visszaszívni. Van azonban sok olyan dolog is, amit szerettem volna kimondani, de nem tettem: bátorítást, megbocsátást, vigasztalást nyújtó szavakat. Néha egyszerűen nem vagyunk képesek kimondani, hogy „Nem baj, nem történt semmi, megértem.” Csak utólag gondolok arra, hogy de jó lett volna ezt elmondani az illetőnek, mert megkímélhettem volna egy csomó lelki tépelődéstől. El kellett volna mondanom, hogy a dolog valójában nem is számít.

Jakab most egy új témakörre tér át: a valódi bölcsességre.

Kicsoda bölcs és értelmes közöttetek? Mutassa meg a magatartásával, hogy mindent bölcs szelídséggel tesz!

Ha pedig keserű irigység és viszálykodás van a szívetekben, ne kérkedjete, és ne hazudjatok az igazsággal szemben.

Ez a bölcsesség nem felülről jön, hanem földi, testi és ördögi.

Mert ahol irigység van, és viszálykodás, ott zűrzavar és mindenféle gonosz tett található.

A felülről való bölcsesség először is tiszta, azután békeszerető, méltányos, engedékeny, irgalommal és jó gyümölcsökkel teljes, nem részrehajló és nem képmutató.

Mekkora különbség van a földi, testi, ördögi bölcsesség között, amely irigy, viszálykodó és zavaró, valamint a felülről jövő bölcsesség között. Mi jellemzi a ti életeteket? Milyen bölcsesség árad belőletek?

Jakab arra int, hogy magartásunk legyen a bölcsességünk tükré. Az életvitelünk ugyanis elárulja, hogy honnan származik a bölcsességünk. Ha folytonos viszály és zűrzavar jellemzi az életemet, szidom a körülöttem levő embereket, a körülöttem levő dolgokat, akkor az én bölcsességem nem Istentől származik. Hiszen az isteni bölcsességnek csodálatos tulajdonságai vannak: tiszta, békeszerető, engedékeny.

Az igazság gyümölcse békességben vettetik el azoknak, akik békességet teremtenek.

Nagyon gyakorlatias, jó tanácsokkal teli ez a fejezet, azt a címet is adhatnánk neki, hogy: Hogyan szerezzünk jó barátokat és hogyan nyerjük meg az embereket? Fékezd meg a nyelved, használd jóra, bátorításra, mások építésére, és ne használd pusztításra, megbántásra. A bölcsességed legyen Istentől származó, és nyilvánuljon meg az életviteledben, amelyre tisztaság, békeszeretés és engedékenység jellemző.

Az igazság gyümölcse békességben vettetik el azoknak, akik békeskséget teremtenek. Honnan vannak viszályok és harcok közöttetek? Nem a tagjaitokban dúló önző kívánságok okozzák-e ezeket?

Kívántok valamit, és nem kapjátok meg, öltök és irigykedtek, de nem tudtok célt érni, harcoltok és viszálykodtok.

Itt azt mondja Jakab, hogy az ember legtöbb problémája irigységéből származik, és ezzel egyetértek. Mai társadalmunk és kormányunk hatalmas hibája, hogy az ember kapzsisága előbb vagy utóbb mindenhova beférkőzik és mindent megfertőz. Mennyire romlott az emberi kapzsiság! Minden harcnak, viszálynak, háborúnak az az okozója, hogy valami olyant akarunk megszerezni, ami a másé.

Mégsem kapjátok meg azért, mert nem kéritek.

Az lenne a legjobb, ha az általunk óhajtott dolgokat inkább az Úrtól kérnénk. Ha a kérésünk helyes, akkor Isten megadja azt nekünk, ha pedig nem helyes, akkor nem adja meg.

Vagy ha kéritek is, nem kapjátok meg, mert rosszul kéritek: csupán élvezeteitekre akarjátok azt eltékozolni.

Az emberek gyakran félreértik az imádság célját: a saját akaratuk teljesítésének eszközeként látják. Bár az ima nem a saját óhajainkról szól, mégis gyakran arra akarjuk használni az imádságot, hogy a saját nyereségünket növeljük, és a saját vágyainkat teljesítsük. Én is ezt tettem éveken keresztül: mindig üzletet akartam Istennel kötni – ha megteszed ezt, akkor én megteszem azt. Nagyon sokat tanultam azzal a verssel kapcsolatban, hogy „*Vagy ha kéritek is, nem kapjátok meg, mert rosszul kéritek: csupán élvezeteitekre akarjátok azt eltékozolni*”.

Fiatalemberként sokszor imádkoztam azért, hogy legyen nekem is egy olyan gyönyörű autóm, amilyeneket az utcán láttam. Természetesen csak a saját élvezetemre akartam használni, de úgy állítottam be a dolgot Isten előtt, hogy a barátaimat vinném vele hittanra. Heti néhány órában Isten szolgálatába állítanám, de a többi napon saját terveim voltak velem.

Nagyon sok imádságunk mögött önzés bújik meg. Gyakran ez az önző szándék még előttünk sem nyilvánvaló, de ha egy kicsit mélyebben elgondolkodnánk, rájönénk, hogy a háttérben ott van az ön-célúság. Például: A fiam olyan dolgokat tesz, amelyeket én nem helyeslek, és nagyon szeretném, ha ez nem tenné. Túl későn jön haza, nem a megfelelő emberekkel barátkozik. „Ó, Istenem, fordítsd a fiamat vissza, hadd kötelezze el magát Jézus Krisztus mellett.” – hangzik buzgó imádságom. A szívem legmélyén viszont ezt gondolom: „Mi lesz, ha baja esik? Letartóztatják, és az újságok címlapján milyen jól fog mutatni a LELKÉSZ FIÁT LETARTÓZTATTÁK főcím! Dicstelenség a családnak, botrány, mert a fiunk börtönbe került.” „Ó, Istenem mentsd őt meg!” - de mi a valódi indítékom?

Vagy vegyünk egy másik példát: Egy feleség, kinek a férje nem jár az Úrral, így imádkozik: „Ó, Istenem mentsd meg a férjemet és segíts neki, hogy Jézus Krisztus elkötelezett híve legyen.” A szívében pedig arra gondol, hogy milyen jó lenne, ha ő is hívő lenne, mert akkor bizonyára jobban bána vele. Lehet, hogy még hálát is adna az étkezések előtt, mert nagyszerű dolog, ha egy család imádkozik az asztalnál. Lehet, hogy még a templomba is eljönne! Milyen jó lenne, ha mellettem ülne a gyülekezetben. Ó, Uram, kérlek mentsd meg őt!”

Nem azért imádkozunk, mert a férjünk lázad Isten ellen, és el fog kárhozni, ha nem változik meg. Nem miatta imádkozunk, hanem azokért a kényelmes és jó dolgokért, amelyek megtéréssel bennünket illelnének. Az imádság nem lehet eszköz arra, hogy az én akaratom teljesüljön, csak arra jó, hogy Isten akarata teljesüljön a földön. Gyakran azért nem kapjuk meg amit kérünk, mert a kérés mögött a saját akaratom teljesülése bújik meg. Ha pedig az én akaratom ellentétes Isten akaratával, akkor Isten nem fogja megváltoztatni a saját akaratát, hogy nekem kedvezzen, mert nem Ő az én beosztottam, hanem én vagyok az Ő szolgája.

Az ima célja sohasem lehet Isten akaratának megváltoztatása. Nem arról szól, hogy meggyőzzünk egy vonakodó Istent, hogy a dolgokat az én kényem-kedvem szerint intézze. Az ima valódi értelme az, hogy Isten akaratát vigye véghez.

Parázna férfiak és asszonyok

Itt Jakab lelki értelemben érti a paráznaságot, mert a szívünkben levő szeretetről beszél - a világ és a világi dolgok szeretetéről. Mi, hívők, Krisztus menyasszonya vagyunk, tehát a legnagyobb szeretetünk tárgyának is Neki kell lennie. Ő az, akivel házasságban egyesültünk, és ha valaki mást Nála jobban szeretek, akkor a szívemben lelki paráznaságot követek el. Isten az Ószövetségben paráznasággal vádolta az izraelitákat, amikor más isteneket kezdtek imádni, és ugyanezzel a kifejezéssel illeti a világ iránt tanúsított szeretetünket is.

nem tudjátok-e, hogy a világgal való barátság ellenségeskedés az Istennel? Ha tehát valaki a világgal barátságot köt, ellenségévé válik az Istennek.

Vagy azt gondoljátok, hogy az Írás ok nélkül mondja: „Irigységre kívánkozik a lélek, amely bennünk lakozik?”

Isten Lelke bizonyosan nem vezethet minket irigységre. „Ne szeressétek a világot, se azt, ami a világban van. Ha valaki szereti a világot, abban nincs meg az Atya szeretete. Mert mindaz, ami a világban van, a test kívánsága, a szem kívánsága, és az élettől való kérkedés, nem az Atyától, hanem a világtól van.” Ha szíveteket világi dolgok uralják, akkor saját magatokat helyezitek Istennel ellenséges pozícióba.

De még nagyobb kegyelmet is ad, ezért mondja: „Isten a kevélyeknek ellenáll, az alázatosoknak pedig kegyelmét adja”.

Engedelmeskedjétek azért az Istennek, de álljatok ellen az ördögnek, és elfut tőletek.

Az ördög hazugság árán próbálja elhitetni velünk, hogy a világban meg tudjuk találni az általunk vágyott örömet és boldogságot, azzal a feltétellel, hogy letérünk Isten útjáról és elindulunk a saját testünk és kívánságaink útján. A sátán ajánlata azért olyan megnyerő, mert olyan dolgokat kínál, amelyekben én testileg nagyon is érdekelt vagyok. Ő csak annyit mond, hogy „Tedd meg, meg fogod találni az élvezetet, a beteljesülést, amire annyira vágytál!” Isten pedig azt mondja, hogy „Ne menj arra, mert az a halált jelenti számodra. Ha valóban beteljesülést keresel, akkor keresd a Lélek dolgait.” Állandó harc dúl benned, és az Isten arra bátorít, hogy a Lélekkel törődj, a sátán pedig arra, hogy a testeddel.

...álljatok ellen az ördögnek, és elfut tőletek.

Nagyon tetszik ez nekem, és szerintem nagyon gyakran az a bajunk, hogy nem állunk ki a jó mellett, és nem állunk ellen a rossznak. A lelki élet egyik legfontosabb kulcsa az, hogy felismerjük a lelki harcot és a mennyei hatalmasságok létezését, akik ellen harcolunk. Gyakran semmit sem tudunk tenni, mert nem ismerjük fel, hogy egy lelki háború közepén vagyunk, az ellenség pedig maga a sátán vagy valamelyik alattvalója. Amikor rájövök, hogy mi a problémám forrása, akkor szembe is tudok vele szállni.

Gyakran viszont azt gondoljuk, hogy „ma nem vagyok jó passzban, olyan rossz napom van... mindenkit leteremtek, aki az utamba kerül, mert biztosan nem aludtam ki magam az éjjel.” Fel kellene ismernünk, hogy ez egy valódi lelki konfliktus, és minden, amit érzek, az a sátáni erő műve, ami le akar győzni. Ha nem ismerem ezt fel, akkor egész nap változatlan rosszkedvvel élem az életem, de ha felismerem, hogy ez nem Istentől van, nem az Ő Lelkétől származik, - hiszen Ő nem akarja, hogy ilyen legyek - hanem a Sátán támadása, akkor a felismerés nyomán lehetőségem van az ellenállásra.

Nem kell rosszkedvűnek lennem, nem kell mérgelednem, mert ellen tudok állni az ördögnek, annak a lelkiállapotnak, amely le akar engem győzni, és örülhetek, mert Jézus Krisztusban teljes győzelmet arathatok. Hihetetlen, hogy ez mennyire megváltoztatja az emberek körül a légkört. A következő rész pedig:

Közeledjétek az Istenhez, és ő közeledni fog hozzátok.

Harcban veszek részt, melyben ellenállok az ördögnek, és közeledek Istenhez. Nagyon fontos, hogy milyen szokásokat veszünk fel, mit engedünk be az elménkbe! Istenem, légy segítségünkre ezekben a romlott időkben, amikor a technikai vívmányok segítségével oly sok szemét áramlik az otthonunkba! A televízió sok ördögi dolognak a közvetítője, amely tönkretelheti az életünket, a gondolatainkat. A TV önmagában nem ördögi, mert csak egy tárgy, amelynek megvan a képessége arra, hogy jól közvetítsen, de többségében szörnyű az a programozás, amit az agyunk a TV-től kap.

Nem csoda, hogy mindenféle házassági probléma, erkölcstelenség jelen van közöttünk, mert az emberek fejébe ezeket ültetik el nap mint nap a TV előtt: gyilkosságok, rablások, házasságtörések. Pál a rómaiakhoz írt levelében ezen szörnyű dolgok listáját elkészítve azt mondta, hogy az emberek „nem csak maguk cselekszik ezeket, hanem azokkal is egyetértenek, akik ilyeneket művelnek.”

Hol lehet azt élvezni, hogy egy ember legyilkolja a másikat? – a TV-ben, a moziban - és az emberek még fizetnek a szeméért, hogy beszennyezessék az agyukat. Aztán pedig a természet törvénye ér utol minket: *„Amit vet az ember, azt fogja aratni is: mert aki a testének vet, az a testből arat majd pusztulást...”*

Mennyivel jobb lenne, ha kellemes, ihletett zenét játszanánk az otthonainkban; mekkora a különbség lenne az otthoni légkörben, mert akkor a Léleknek vetnénk. Ha a reggeli alatt dicsőítő zene szólna, akkor a gyerekeknek is a Lélek dolgait ültetnénk a szívébe, mert tudjuk, hogy amikor az iskolába érnek, úgyszólván sok szemetet kapnak minden irányból. Legalább az otthonainkban kellene ezt ellensúlyoznunk, ahelyett, hogy megengednénk, hogy olyan zenét hallgassanak, amelyekben trágár szövegek hangzanak el.

Tisztítsátok meg a kezeteket, ti bűnösök, és szenteljétek meg a szíveteket, ti kétlelkűek.

Dávid kérte az Urat, hogy tanítsa meg őt teljes szívvel szolgálni. Sok emberrel az a probléma, hogy bár szeretnék szolgálni, követni az Urat és Vele szeretnék tölteni az örökkévalóságot, a másik énjük a testüket kívánja kielégíteni.

Gyötrődjétek, gyászoljatok és sírjatok, nevetésetek forduljon gyászra, örömtök szomorúságra. Alázzátok meg magatokat az Úr előtt, és ő felmagasztal titeket.

Ne rágalmazzátok egymást, testvéreim. Aki testvérét rágalmazza vagy ítélkezik felette, az a törvényt rágalmazza, és a törvény felett ítélkezik. Ha pedig a törvény felett ítélkezel, nem megtartója, hanem ítélőbírája vagy a törvénynek.

Egy a törvényadó és az ítélőbíró, aki megmenthet és elveszthet. De ki vagy te, hogy ítélkezel felebarátod felett?

Nem másokat kell megítélnünk, hanem nekünk kell megtartanunk a törvényt.

Tehát akik azt mondjátok: Ma vagy holnap elmegyünk abba a városba, és ott töltünk egy esztendő, kereskedünk és nyereséget szerzünk; azt sem tudjátok, mit hoz a holnap! Mert a ti életek olyan, mint a lehelet, amely egy kis ideig látszik, aztán eltűnik.

Inkább ezt kellene mondanotok: Ha az Úr akarja és élünk, és ezt vagy azt fogjuk cselekedni.

Jakab arra bátorít, hogy terveink készítése során vegyük figyelembe Isten akaratát. Nem arról van szó, hogy semmit se tervezzünk, de mindig Isten akaratától tegyük függővé azt, mert nem tudhatjuk, hogy mit hoz a holnap. Ha Isten akarja, akkor a tervezett dolgokat megteszem, ha azonban Ő nem akarja, akkor én sem akarom megtenni.

Tudatában kell lennem annak a ténynek, hogy az életem rövid itt a földön, és ezért értelmes dologgal kell töltenem az időt: valami olyannal ami örökkévaló értéket teremt. Nagyon sok időt és erőt pazarolunk olyan dolgokra, amelyek nem számítanak az örökkévalóságban, és múlandóak: a test dolgai mind el fognak múlni - időpazarlás velük foglalkozni.

Sokszor megtörtént – főleg Újév tájékán -, hogy a nap végén visszatekintve azt kellett mondanom, hogy „ez egy elvesztetett nap volt”. Ilyenkor általában minden focimeccset megnéztem, volt egy csomó érzelmi kitörésem, de valójában csak ültem, ettem és néztem a meccseket. Egy csomó más dolgot tehettem volna, sokkal hatékonyabban kihasználva az időmet. Sajnos mindnyájan igen sok időt vesztegetünk el.

Ti azonban most kérkedtek elbizakodottságotokban: minden ilyen kérkedés gonosz. Aki tehát tudna jót tenni, de nem teszi: bűne az annak.

Más szóval bűn az, ha olyan dolgot cselekszek, amiről tudom, hogy nem szabadna; de az is bűn, amit nem cselekszek, pedig tudom, hogy meg kellene tennem.

Tehát, ti gazdagok, sírjatok és jajgassatok a bekövetkező nyomorúságaitok miatt! Gazdagságotok megrothadt, ruháitokat megrágtá a moly, aranyotok és ezüstötök megrozsdásodott, és rozsdája ellenetek tanúskodik, és megemészti testeteket, mint a tűz. Kincseket gyűjtöttetek még az utolsó napokban is.

Ez a rész számomra hihetetlenül izgalmas! A gazdagok nagyon aggódnak a pénzük biztonságos őrzése miatt - vajon melyik a legbiztonságosabb befektetés, mennyire biztonságosak a bankok, az állampapírok? Akkor aranyba kell inkább fektetni? Sokan vettek aranyat, amikor egy uncia 900 dollárba került, most pedig kaphatnak az aranyukért unciánként 349 dollárt. De mit is csinálhatsz az arannyal, azonkívül, hogy elmondhatod, hogy hány kilód van belőle? Vagy gyémántba fektessük a pénzünket?

Ezek mind látszólagos értékek csak! Amikor nagyon rosszra fordulnak a dolgok, akkor nem lehet megenni őket. Mert olyankor csak azzal foglakoazol, hogy mit fogsz enni. A Biblia szerint olyan idők következnek, amikor egy zacskó aranyba fog kerülni egyetlen cipő.

Hol vannak a valódi értékek? A lelki dolgokban. Minden földi anyagi érték csak álérték, amint valaki megjegyezte, „csak azt éri, amit érte kaphatsz”. Valaki azt mondhatja, hogy a háza 500000 dollárt ér, de mennyit kaphat érte? Ha 350.000 ígérnek neki, akkor függetlenül attól, hogy ő többre becsüli, a valós értéke csak annyi, amennyit kap érte.

Azok akik az utolsó napokra készülve aranyba és ezüstbe fektetik a pénzüket nagyon ki fognak ábrándulni. „*Sírjatok és jajgassatok a bekövetkező nyomorúságaitok miatt!*” - mondja Jakab, mert értéktelen dolgokba fektették a pénzüket.

Íme, a földjeiteket learató munkások bére, amelyet visszatartottatok, égre kiált, és az aratók panasza eljutott a Seregek Urának a fülébe.

Dözsöltetek a földön és tobzódtatok, hizlaltátok a szíveteket, mint az áldozati állat levágásának napján.

Elítéltétek, megöltétek az igazat, s ő nem állt ellen nektek.

Jakab a szegények elnyomása ellen emel szót.

Legyetek tehát türelemmel, testvéreim, az Úr eljöveteléig. Íme, a földművelő várja a föld drága gyümölcsét, és türelmesen várja, amíg az korai és késői esőt kap.

Legyetek tehát ti is türelemmel, és erősítsétek meg a szíveteket, mert az Úr eljövetele közel van.

Nagyon érdekes, hogy a Biblia oly sokszor türelemre biztat Jézus visszatérésével kapcsolatban. Péter is azt mondja, hogy Isten hosszútűrése az elveszettek megmentését jelenti, és itt Jakabtól is azt olvassuk, hogy az Úr az aratás drága gyümölcsét várja.

Ha az Úr 10 évvel ezelőtt visszatért volna, akkor most hol lennétek sokan? Az Úr a végső betakarítást várja, és hatalmas lelki aratást látok bekövetkezni szerte a világban, amely Jézus Krisztus eljövételének előhírnöke lehet. Isten az embereknek most adja az utolsó lehetőségeket arra, hogy megbékéljenek Vele, és hamarosan mindez véget fog érni. De legyetek türelemmel, mert Ő el fog jönni!

Ne panaszkodjatok, testvéreim, egymásra, hogy el ne ítéltessetek! Íme, a bíró az ajtó előtt áll. Vegyetek példát, testvéreim, a szenvedésben és a türelemben a prófétákról, akik az Úr nevében szóltak.

Nézzétek meg, mit kellett kibírnia Jeremiásnak, Ézsaiásnak, Illésnek és Elizeusnak! Ők azért szenvedtek, mert Isten mellett álltak ki, és szenvedéseikkel példát adtak nekünk.

Íme, boldognak mondjuk azokat, akik túrni tudtak a szenvedésekben. Jób állhatatosságáról hallottatok, és láttátok, hogyan intézte a sorsát az Úr; mert igen irgalmas és könyörületes az Úr.

A 103. zsoltár erről így ír: „*irgalmas az ÚR az istenfélőkhöz, hiszen tudja, hogyan formált, emlékszik rá, hogy porból lettünk.*” Isten nem várja el, hogy szuper-szent legyél, mert tudja, hogy porból formált, és ezért olyan irgalmas irántad. Mi viszont azért nem vagyunk irgalmasak magunkkal szemben, mert sokkal többnek tartjuk magunkat a porból. Azt gondoljuk, hogy sziklák vagyunk, erősek és képesek mindent megcsinálni, de aztán elbukunk, megsérülünk, csalódunk és elbátortalanodunk. Azt gondoljuk, hogy Isten haragszik ránk, de ez nem így van - Ő egész idő alatt tudta, hogy csak por és hamu vagyunk. Mi követtük el azt a hibát, hogy túlértékeljük a képességeinket - nem Isten hibázott.

Mindenekelőtt pedig, testvéreim, ne esküdjétek se az égre, se a földre, se más egyébre. Hanem legyen a ti igenetek igen és a ti nemetek nem, hogy ítélet alá ne essetek.

A hazug emberek igen gyakran esküsznek arra, hogy igazat mondanak. Azonnal felébred bennem a gyanú, ha valaki a saját gondolatait Isten igazságaként hirdeti. Ha valami valóban igaz, akkor nincs szükség ennek a ténynek folyamatos hangsúlyozására. „Ne esküdjenek, - mondja Jakab - *hanem legyen a ti igenetek igen és a ti nemetek nem.*”

Jézus arra intett a Hegyi Beszédben, hogy ígéreteinket be kell tartanunk és „... *a ti beszédekben az igen legyen igen, a nem pedig nem...*” Ne tartozzatok azok közé, akiknek esküdniük kell ahhoz, hogy higgyenek nekik.

Szenved-e valaki közöttetek? Imádkozzék! Öröme van-e valakinek? Énekeljen dicséretet! Beteg-e valaki közöttetek? Hívassa magához a gyülekezet véneit, hogy imádkozzanak érte, és kenjék meg olajjal az Úr nevében.

Érdekes, hogy különbség van a szenvedés és a betegség között. Nem vagyok biztos abban, hogy mindig meg tudjuk ítélni, hogy egy bizonyos dolog a betegség vagy a szenvedés kategóriájába tartozik-e, de úgy tűnik, hogy a szenvedéseket Isten javító szándékkal használja. Amikor a szenvedés ér, akkor imádkoznom kell, hogy megtudjam Istentől, vajon mit akar mondani, mire akar tanítani.

A problémánk gyakran az, hogy érzéketlenek vagyunk a Lélek dolgaival kapcsolatban. Az egyházon lelki unalom lette úrrá, ezért az embereknek drasztikus módon kell felhívni a

figyelmét, hogy egyáltalán figyelmet szenteljenek a Lélek dolgaira. Isten a szenvedést is arra használja, hogy felkeltse a figyelmünket, hogy aztán elmondhassa nekünk a mondanivalóját.

Ezért mondja Jakab, hogy a szenvedésünk ideje alatt imádkozzunk, mert valószínű, hogy Isten fel szeretné hívni a figyelmünket valamire az életvitelünkkel kapcsolatban. A 32. zsoltárban az Úr azt mondja, hogy *„Bölcscsé teszek, és megtanítalak, melyik úton kell járnod. Tanácsot adok, rajtadlesz a szemem. Ne legyetk olyan oktanok, mint a ló vagy az öszvér, amelynek kantárral és zablával kell fékezni szilajságát, másképpen nem közelít hozzád.”* A zabra nagyon fájdalmas, és az öszvér csak azért fordítja a fejét arra, amerre akarjuk, mert fájdalmat okozunk neki.

Isten nem akarja, hogy olyan csökönyösek legyünk, mint egy öszvér, mert akkor fájdalmas eszközöket kell használnia, amikor az álatala óhajtott irányba szeretne bennünket irányítani. A szemével, tekintetével akar minket irányítani, de ha muszáj, akkor fájdalmas eszközöket is felhasznál, mert annyira fontos, hogy Ő irányítson. Isten tudja, hogy melyik út a legjobb a számomra, és ha látja, hogy letévedek az útról, akkor a zablát fogja használni az irányításomra.

És a hitből fakadó imádság megszabadítja a szenvedőt, az Úr felsegíti őt, sőt ha bűnt követett is el, bocsánatot nyer.

Érdekes, hogy összefüggés mutatkozik itt a betegség és a bűn között, mert igen sok betegség a bűn következménye. Ugyanakkor nagyon nagy hibát követünk el, ha minden egyes betegséget megpróbálunk visszavezetni a bűnre, és így tévesen bírálgatunk másokat.

Valljátok meg azért egymásnak bűneiteket (az angol fordítás szerint „hibáitokat”), és imádkozzatok egymásért, hogy meggyógyuljatok.

Véleményem szerint a bűneinket Istennek kell megvallanunk, mert csak Ő tudja megbocsátani azt. Vannak gyengeségek az életemben, amelyeket gyakran beismerek előtetek is, de nem azért, hogy nevessetek rajta, hanem hogy tanulhassatok belőle. Mindnyájunknak megvannak a saját hibái, azok a területek, ahol sokkal inkább kellene engedelmeskednünk Isten Lelkének, és ezért nagyon jó, ha van egy imatársunk, akinek elmondhatjuk, hogy nehézségekkel küzdünk ezen a területen, és megkérjük, hogy imádkozzon értünk.

Nagy az ereje az igaz ember buzgó könyörgésének.

A vejem próbálta inteni az unokámat: „Krisztina, amikor imádkozol az ételért, ne csak valami rövid kis imát mondj, és mindig csak ugyanazt. Kezdj szívből imádkozni, és gondolkozz el azon, hogy mit mondasz Istennek.” Amikor eljött a vacsora ideje a kislány belekezdett szokásos imájába: „Uram, áldd meg az ételt... úgy értem, hogy igazán áldd meg, ne csak úgy...”

Illés ugyanolyan ember volt, mint mi

Ez a kijelentés elkápráztat engem! Amikor, ugyanis, olyan bibliai szereplőkről olvasunk, mint például Illés, Elizeus, Józsué, Mózes, Pál vagy Péter, akkor általában azt gondoljuk róluk, hogy emberfelettiak voltak, és nem is mérhetjük magunkat hozzájuk. Azt gondoljuk, hogy amit ők tettek, az számunkra - földi halandók számára – teljes mértékben elérhetetlen. Pedig *„Illés ugyanolyan ember volt mint ti”*, semmilyen különbség nem volt közte és köztetek.

és amikor buzgón imádkozott azért, hogy ne legyen eső, nem is volt eső a földön három évig és hat hónapig.

El tudjátok képzelni, hogy egy olyan ember, mint te elkezd imádkozni, hogy „Istenem ne hagyd, hogy essen az eső, hogy ezek az emberek a szárazság árán tanulják meg azt, hogy a Te nevedet hívják segítségül”!?

Aztán ismét imádkozott, és az ég esőt adott, és a föld meghozta termését.

Illés irányította az időjárást az imáin keresztül, aki pont olyan ember volt mint te.

Évekkel ezelőtt egy nyári táborban a vacsora ideje alatt hatalmas eső zúdult a táborra. Ekkor bejelentettem, hogy miután megettük az ételt, találkozni fogunk az udvaron, hogy körbeülve megbeszéljük a mai nap eseményeit. A gyerekek azt kiabálták, hogy nem mehetünk ki, mert szakad az eső. Én azt válaszoltam, hogy megkértem az Urat, hogy állítsa meg az esőt 6 órára, hogy kint találkozhassunk.

Hat előtt 5 perccel megállt az eső, megtartottuk a megbeszélést, és hét előtt 5 perccel közöltem velük, hogy jobb ha gyorsan bemennek a terembe, mert azt kértem az Úrtól, hogy az esti gyülekezeti időig tartsa vissza az esőt. Bementük az esti alkalomra, és hét után 5 perccel elkezdett ismét zuhogni. A gyerekek persze felhívták rá a figyelmemet, hogy csak 5 perc késéssel eredt meg az eső. Azt válaszoltam, hogy Isten jobban tudta, mint én, hogy több időre lesz szükségük, míg fedél alá érnek.

Az egész alkalom alatt szakadt az eső, majd utána elengedtem őket az édességboltba egy fél órára, azzal a kikötéssel, hogy legyenek a szobáikban legkésőbb fél 11-ig. Megállt az eső, elmentek a boltba, és akik nem értek vissza fél 11-ig, azok bőrig áztak. Attól a naptól kezdve a gyerekek egy ideig távol tartották magukat tőlem...

Oly sokszor - Izráel gyermekeihez hasonlóan - hitetlenségünkkel korlátozzuk Isten dolgait.

Testvéreim, ha valaki közöttetek eltévelyedik az igazságtól, és megtéríti valaki, tudja meg, hogy aki megtérített egy bűnöst a tévelygés útjáról, megmenti annak a lelkét a haláltól, és sok bűnt elfedez.

Nem lehet valakit úgy megtéríteni, hogy egyetértünk vele: „Járd csak az utadat, mert Isten megbocsátó és kegyelmes.” Csak úgy lehet valakit megtéríteni, hogy elvonjuk őt a bűn útjáról, és nem erősítjük meg a bűnében. Nem hiszem, hogy a Biblia bárkit is megerősítene a bűnében, csak azokat erősíti, aki Krisztusban vannak. *„Nincs tehát most már semmiféle kárhoztató ítélet azok ellen, akik a Krisztus Jézusban vannak.”*

Istenem erősíts minket, hogy ne csak hallgatói legyünk az Igének, hanem cselekvői is. Figyeljünk a nyelvünkre, az irigykedéseinkre, a kívánságainkra és a világgal való barátságra, a világi dolgok utáni vágyódásunkra. Uram, segíts, hogy valóban szeressük egymást, imádkozzunk egymásért, bátorítsuk és erősítsük egymást, és hogy arra használjuk a nyelvünket amire való - hogy áldjuk és támogassuk a másikat, hogy valóban a Te gyermekeid legyünk és gyümölcsöt teremhessünk az örökkévalóságnak.